

Post-Postmodern

Umjetnosti

By Stephen Hicks, Ph.D.

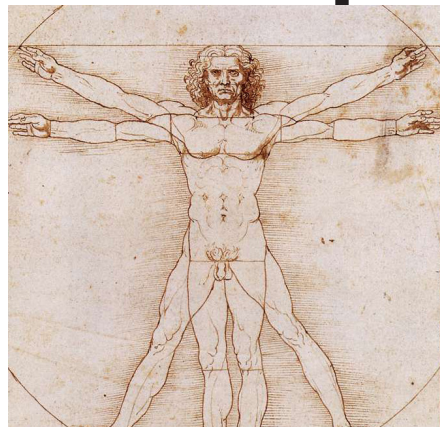
Translation into Serbo-Croatian by Alma Causevic

Umjetnost počinje u umu kreativnog pojedinca. Umjetnik uzima njegov značajna iskustva i misli kao sirovina i stvara perceptivni otjelovljenje za njih. Svaki umjetnik donosi neovisne prosudbe o tome koji od njegovih iskustava i razmišljanja su značajna. I na najbolji mogući način svoje sposobnosti i sa svojim jedinstvenim stilom, svaki umjetnik koristi tehnike njegove perceptivne medij izbora. Rezultat je objekt koji, u svom najboljem, ima strašnu moć da uzvisi osjetila, intelekt, i strasti onih koji to iskustvo stiču.

Oni pojedinci koji su tijekom stoljeća prihvatili umjetnosti nazvavši ga razvio u vozilo koje se zove po najvišim uvida ljudske kreativne vizije i zahtijevao zahtjevan vještina. Imena koja prizivaju u nama osjećaj veličine—Leonardo, Michelangelo, Raphael, Rembrandt, Vermeer—stalak za one pojedince koji su proširili raspon tema i subjekata i razvio repertoaru tehnikama dostupnim sljedeću generaciju umjetnika. Njihova postignuća stvorio status umjetnika kao ne samo vizionar ili obrtnik, ali kao poseban pojedinca u kojima oba vida i zanatskih su integrirani i pojačani.

Ali, oko polovice devetnaestog stoljeća, svijet umjetnosti je počela gubiti povjerenje. Svijet umjetnosti simptomi pada bili su dio šireg intelektualnog svijeta klišenje u smislu da je napredak, ljepota, optimizam i pravi originalnost više nisu moguće.

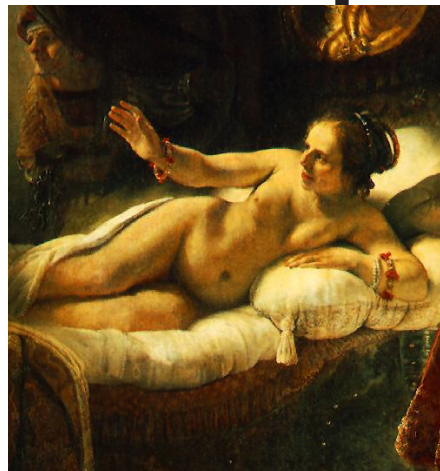
Uzroka pada ima mnogo. Povećanje naturalizma devetnaestog stoljeća vodio, za one koji nisu imali uzdrman off njihove vjerske baštine, na osjećaj samoće i bez vodstva u ogromnom, prazan svemir. Uspon filozofskih teorija skepticizma i iracionalizma vodio je mnoge da nepovjerenja njihove kognitivne sposobnosti opažanja i razuma. Razvoj znanstvenih teorija, kao što su evolucija i entropije su sa sobom donijeli pesimisti računima ljudske

Leonardo

Raphael

Rembrandt

Michelangelo

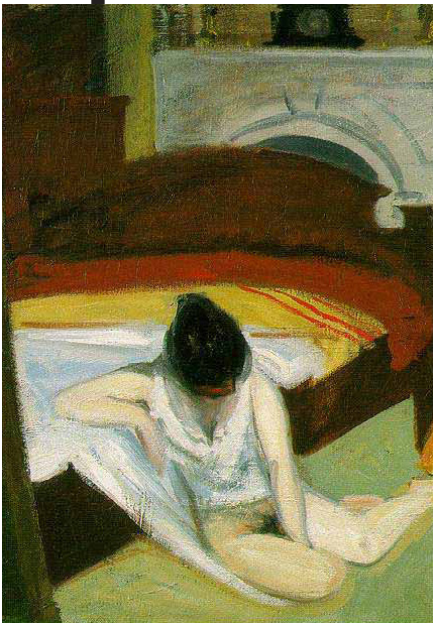

Vermeer

Mark Harden

Picasso

Hopper

National Gallery of Australia

de Kooning

naravi i sudbine svijeta. Širenje liberalizma i slobodnog tržišta zbog svoje protivnike na ljevici, od kojih su mnogi članovi umjetničke avangarde, da vide politički razvoj kao niz dubokih razočaranja. I tehnološka revolucija potaknuta kombinacija znanosti i kapitalizma mnoge da se projekt budućnosti u kojoj čovječanstvo će biti raščovečen ili uništeno vrlo strojeva koji su trebali poboljšati svoje puno.

Do prijelazu dvadesetog stoljeća, devetnaestog stoljeća intelektualnom svijetu osjećaj nemira postala full-puhano anksioznost. Umjetnički dgovor, istražujući u svojim djelima implikacije svijet u kojem razum, red, sigurnost, dostojanstvo, a optimizam se činilo da su nestali.

Djela koja su kulturni komada umjetnosti dvadesetog stoljeća izraziti umove velikih imena koji ih je stvorio.

Dvadesetog stoljeća umjetnost je Pablo Picasso prijelom svijet naseljen upražnjeno-eyed, iščašen bića. To je Edward Hopper je emocionalno neskladno muškaraca i žena u blag, nošen postavke. To je razbojnički užas Willem de Kooning Žena serije. To je Salvador Dali je nadrealni svijet u kojem je razlika između subjektivnog stanja sna i objektivne stvarnosti je izbrisano. To je Andy Warhol smirking trivijalizacija i mehaničke reprodukcije. To je stvarnost koja je zarobljen dalekovidno u Edvard Munch *The Scream*, od užasa što Cypher u svijetu hideously kovitlaju gotovo bezobličan oblika.

Dvadesetog stoljeća svijet je također priča o vlastitim samouprave -eliminacija. Dok Picasso i Munch pogledao na stvarnost i prijavili svoje depresivno zapažanja, drugi se povukao iz svijeta i nastavio da se svuku, daleko od umjetnosti sve što su mogli. Na osnovi toga druge medije kao što su fotografije i književnost reproducirati stvarnost i priče, mnogi eliminiran koliko sadržaja kao što su mogli iz svojih djela. Umjetnost je došla da bude samouprave-sadržane studija dimenzija, boja, i kompozicija. Ali, redukcionički, skidanje-daleko igra vodio brzo izazove čak i na one značajke. U sterilnim boje studija Piet Mondrian i Barnett Newman, bilo kakav osjećaj treće dimenzije nestao. U Kasimir Malevich blizo-crno *Bijelo na Bijelo*, u boji diferencijacija je napuštena. A sa Jackson Pollock luta boje kaplje i splatters, bilo kakvu ulogu umjetničkog sastava bio eliminiran.

Svijet umjetnosti dosegla čorsokak. Kada je gledao na svijet kroz oči Picasso i Munch, vidio ništa od vrijednosti. Kada je pogledao što redukcionista je proizveden, je vidio da ništa jedinstveno umjetničko je preživio. Kolektivno, vodeći članovi umjetničkog svijeta je odlučio da umjetnost nema sadržaja, da nema posebnih medija ili tehnike, te da umjetnik nema presudnu ulogu u tom procesu. Umjetnost je postala ništa—ili izjavu o ništavilu.

Dali

dali-gallery.com

Warhol

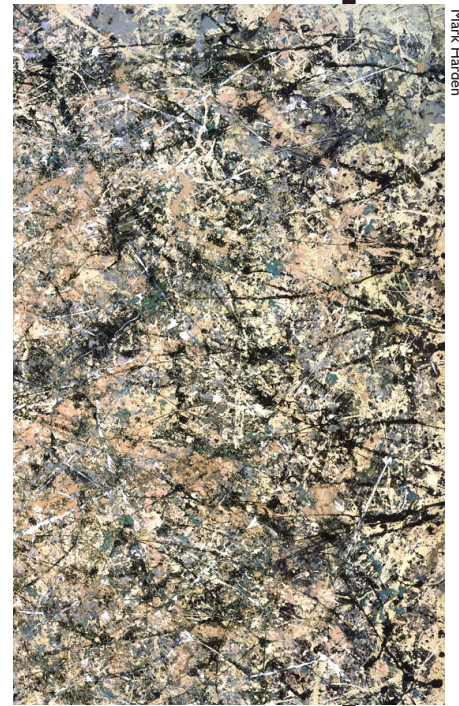
Mark Harden

Sažetak zaključak je bio najavljen, neslavno, prema Marcel Duchamp

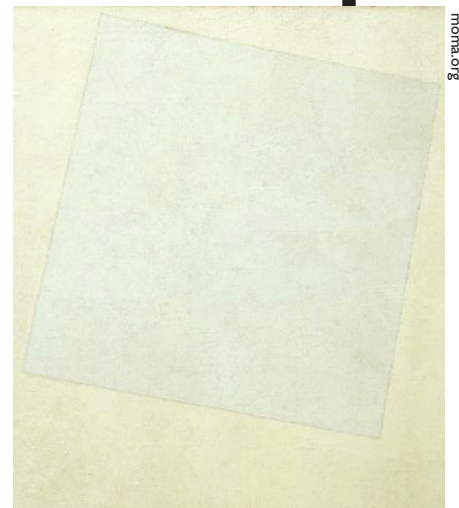

Zamoljen da dostavi nešto za prikaz u 1917, Duchamp poslao pisoar. Duchamp, naravno, znao povijesti umjetnosti. On je znao ono što je postignuto—kako je tijekom stoljeća umjetnost je bila moćan vozilo koje pozvao najviši razvoj ljudskih kreativnu viziju i zahtijevao zahtjevne tehničke vještine, a on je znao da umjetnost strašan moć da uzvisi osjetila, um, a strasti onih koji to iskustvo. Duchamp odražava na povijest umjetnosti i odlučili napraviti izjavu. Umjetnik nije veliki creator—Duchamp je otišao u kupovinu u trgovini vodovod. Umjetničko djelo nije poseban objekt—bilo je to masovno proizveden u tvornici. Iskustvo umjetnosti nije uzbudljiv i oplemenjivanjem—u najboljem slučaju to je zagonetan i uglavnom ostavlja osjećajem za odvratnost. Ali, preko i iznad toga, Duchamp nije htio odabrati samo gotove objekt za prikaz. Pri odabiru pisoar, njegova poruka je bila jasna: Umjetnost je nešto što ljuti nas.

Umjetnost po svojoj prirodi je o značaja. U tolikoj mjeri da je umjetnost izraz umjetnikove bića, ona izražava ono što umjetnik misli i osjeća se značenem. U mjeri u kojoj je umjetnost čin komunikacije, to je izjava da se publici što umjetnik misli i osjeća se važnjom. Kada umjetnik odluči posvetiti tjedan, mjesec, ili godinu dana ili više od svog života za stvaranje *Ovaj* nego *Da*—on je rekao da je *Ovo* vrijedan svoje vrijeme i trud. Kada umjetnik predstavlja rezultate svojih nastojanja da se publici, on im govori da je njegovo stvaranje je vrijedna vremena i truda njihova razmišljanja. Nama ne otpada vrijeme na našim beznačajan ili zamolite druge da njihova otpada—osim ako želimo izraziti uvjerenje da se ništa značajno je značajna.

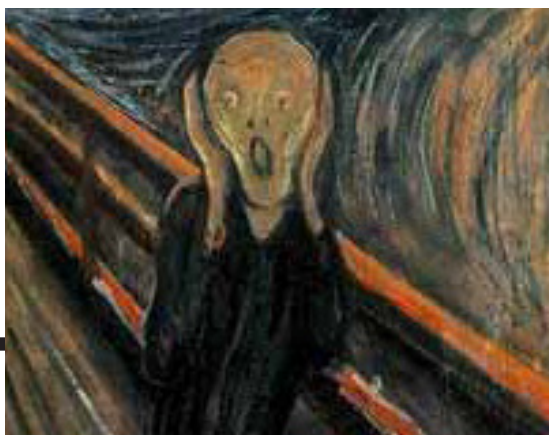
Pollock

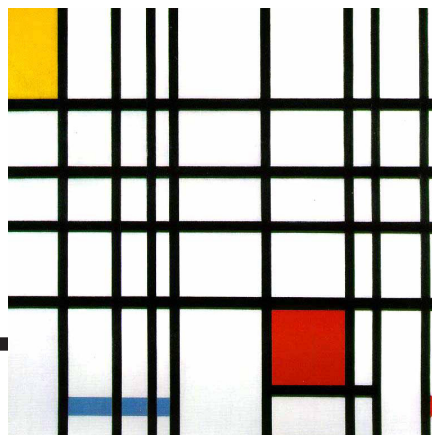
Malevich

Newman

Munch

Mondrian

Duchamp i drugi su postali likovima iz novije povijesti umjetnosti. Kroz njih, priča je svijet umjetnosti priča o samouprave-svjesno raspada.

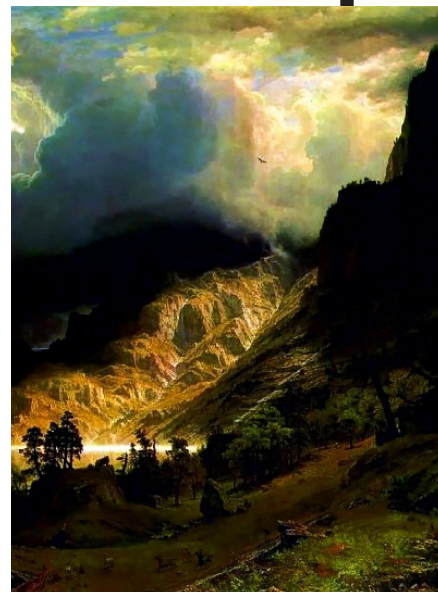
Jednom, međutim, sve je raspao, svaki umjetnik ima mogućnost izbora. On može odabrati igrati trenutni igra cinizam i očaj, nadajući se, u najboljem slučaju, predstaviti manje varijacija ovdje i tamo. Ili on može gledati iznova na svijet i otkriti u njemu potencijal koji je ranije velikih umjetnika nas je usmjeren.

Velik je svijet umjetnosti trenutno daleko od zgrade na Michelangelo snažno stilizirane ljudske oblike, Rembrandtov vještina karakterizacije, Vermeer je izuzetna korištenje svjetla. Iako je bliže u vremenu, mnogo toga je također daleko od veličanstvo u djelima Alberta Bierstadt i Frederick Church, eleganciju John Singer Sargent slikama ili bujnost Frederic Remington.

Umjetnik nije arheolog, a poanta je da ne uskrsne i imitirati prošlosti. Stvar je u tome da se svijet oni kazu vidjeli i cijeli mnogo više je još uvijek tamo.

Umjetnika, kao i svaki razmišljanja i strastveni ljudskog bića, ima moć odlučiti hoće li prihvatiti pretpostavke iz nedavne prošlosti i raditi unutar njih, ili da li se štrajk na svoju vlastitu, propitivanje tih pretpostavki i aktivno traže alternative za njih. Svaki umjetnik, u njegovu djelu, izražava najdublje izbor što je napravio. To je moć izražavanja je ono što tjera neke od nas da se umjetnicima u najboljem smislu, a to je ono što privlači one od nas koji nisu umjetnici na svoje kreacije. Strateški izbor o tome što se izraziti i kako, u skladu sa tim, je sve.

Stephen R. C. Hicks, Ph.D.
Professor of Philosophy
Chairman, Department of Philosophy
Executive Director, Center for Ethics and
Entrepreneurship
Rockford College
www.StephenHicks.org

Mark Harden

Bierstadt

Mark Harden

Church

Remington

the-athenaeum.org

Mark Harden

Sargent